

Vec T-47/02

Manfred Danzer a Hannelore Danzer proti Rade Európskej únie

„Právo obchodných spoločností — Smernice 68/151/EHS a 78/660/EHS —
Zverejnenie ročných účtovných závierok — Ochrana obchodného tajomstva —
Porušenie základných práv — Právny základ — Žaloba o náhradu škody —
Nepripustnosť“

Rozsudok Súdu prvého stupňa (tretia komora) z 21. júna 2006 II - 1782

Abstrakt rozsudku

1. *Žaloba o náhradu škody — Autonómia vo vzťahu k žalobe o neplatnosť
(Článok 235 ES a článok 288 druhý odsek ES)*
2. *Prejudiciálne otázky — Podanie návrhu na Súdny dvor — Spochybnenie platnosti aktu
Spoločenstva pred vnútroštátnym súdom
(Článok 234 tretí odsek ES)*

3. *Mimozmluvná zodpovednosť — Podmienky*

[Článok 288 druhý odsek ES; nariadenie Rady 68/151, článok 2 ods. 1 písm. f), a nariadenie 78/660, článok 47]

1. Žaloba o náhradu škody založená na článku 288 druhom odseku ES je autonómym právnym prostriedkom, ktorý má v rámci systému právnych prostriedkov osobitnú funkciu a podlieha podmienkam výkonu stanoveným vzhľadom na jeho osobitný účel. Od žaloby o neplatnosť sa líši v tom, že nesmeruje k zrušeniu určitého opatrenia, ale k náhrade ujmy spôsobenej inštitúciou. Zásada autonómie žaloby o náhradu škody má svoje opodstatnenie v tom, že táto žaloba sa od žaloby o neplatnosť odlišuje svojím účelom. Žaloba o náhradu škody teda musí byť posúdená ako neprípustná, ak v skutočnosti smeruje k zrušeniu aktu, ktorý sa stal záväzným, a ak by v prípade, že by jej bolo vyhovené, mala za následok zrušenie právnych účinkov predmetného aktu. Tak je to najmä v prípade, ak žaloba o náhradu škody smeruje k zaplateniu sumy, ktorej výška zodpovedá presne poplatkom, ktoré zaplatil žalobca pri výkone aktu, ktorý sa stal záväzným.
2. Pokiaľ otázka týkajúca sa výkladu práva Spoločenstva vznikne vnútroštátnemu súdu, ktorého rozhodnutia nemožno napadnúť vnútroštátnymi súdnymi prostriedkami podľa vnútroštátneho práva, je tento súd v zásade povinný podľa článku 234 tretieho odseku ES podať na Súdny dvor návrh na začatie prejudiciálneho konania. Za predpokladu však, že nevyhnutnosť uplatniť právo Spoločenstva je taká zjavná, že nenecháva priestor pre žiadne rozumné pochybnosti, tento súd môže na základe voľnej úvahy, ktorú má len on sám, upustiť od toho, aby Súdnemu dvoru predložil otázku týkajúcu sa výkladu práva Spoločenstva, ktorá vznikla v priebehu konania na tomto súde.

Tým skôr nie je tento súd povinný vyhovieť každej žiadosti na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania s cieľom posúdiť platnosť aktu Spoločenstva, ktorý mu je predložený.

Na to, aby dotknutý súd musel dospieť k záveru, že vznikla otázka v zmysle článku 234 ES, totiž nepostačuje, že jeden z účastníkov konania tvrdí, že spor nastoľuje otázku platnosti práva Spoločenstva. Vnútroštátny súd je najmä

(pozri body 27, 28)

oprávnený usúdiť, že platnosť napadnutého aktu Spoločenstva nie je nijakým spôsobom spochybnená, a preto nie je potrebné klásť v tejto súvislosti Súdnemu dvoru otázky. Dotknutý súd môže preskúmať platnosť aktu Spoločenstva, a ak nepovažuje dôvody neplatnosti, ktorých sa účastníci konania pred ním dovolávajú, za opodstatnené, môže ich zamietnuť s odôvodnením, že akt je v celom rozsahu platný. Ak totiž vnútroštátny súd koná týmto spôsobom, nespochybňuje existenciu aktu Spoločenstva.

(pozri body 36, 37)

3. Prijatie článku 2 ods. 1 písm. f) prvej smernice 68/151 o koordinácii ochranných opatrení, ktoré členské štáty vyžadujú od obchodných spoločností

(pozri bod 52)

na ochranu záujmov spoločníkov a tretích osôb, v zmysle druhého odseku článku 58 Zmluvy a článku 47 smernice 78/660 o ročnej účtovnej závierke niektorých typov spoločností, ktorých ustanovenia stanovujú povinné zverejnenie účtovných závierok, nemôže predstavovať nesprávny postup, ktorý by mohol viesť k zodpovednosti Spoločenstva. Nezákonnosť koordináčnej smernice sama osebe totiž nepostačuje na vznik mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva, pretože táto zodpovednosť môže vzniknúť len pri dostatočne závažnom porušení právneho pravidla, ktoré priznáva práva jednotlivcom.